

تبیین ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه در کهن الگوها و نقش آن در هویت معماری و شهرسازی ایران

پریناز جمشیدی^{۱*}، شهرام ستاری فرد^۲

۱- کارشناسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خلخال، (pari.architect@gmail.com)

۲- مربی گروه آموزشی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خلخال، (shahram_en59@yahoo.com)

چکیده

ضمیر خود آگاه و ناخودآگاه که از وجود انسان (خود) نشعت می گیرد، بیشتر در روانشناسی بحث شده و مورد استفاده قرار گرفته است ولیکن باید به این موضوع اشاره نمود که در گذشته معماران نیز در طراحی به صورت آگاهانه و نا آگاهانه از ضمیر ناخودآگاه خویش بهره می جستند در حالی که امروزه این امر بسیار کمرنگ شده و معماران در طرح های خود در تلاشند تا ضمیر خودآگاه را جایگزین و نمایانتر نمایند. که این موضوع باعث دور شدن معمار و طراحی های معماری از پیشینه و هویت خود شده است. به طوری که امروزه شاهد بروز یک نوع گسیختگی و بی هویتی در معماری و شهرسازی معاصر کشورمان هستیم.

این نوشتار با مطالعات کتابخانه ای و تحلیل اسنادی درصدد است تا با تبیین رابطه میان دو ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه و همچنین نماد در کهن الگوها که خود ایجاد شده از شکاف میان ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه می باشد، به بررسی نقش آن در تعالی و جاودانگی معماری و شهرسازی گذشته بپردازد و البته این به معنای تقلید از گذشته نبوده، بلکه با برقراری ارتباط بین گذشته و حال یاری بخش متخصصین حوزه معماری و شهرسازی در هویت بخشی به بناها و شهرهای کشورمان خواهد بود.

واژه های کلیدی: ضمیر ناخودآگاه، ضمیر خودآگاه، کهن الگو، هویت معماری